

אם כפיא אס מטבילין כלי טמא לטמא כלי טמא כלי טמא... (ד' ע"ג)

הגהות הב"ח

גמ' כלי טמא לכשיטמא: (א' ע"ג)

מוסף רש"י

מכורה כבר יוצאה... (ד' ע"ג)

פירוש הרא"ש

אימא סיפא אס מטבילין כלי טמא כלי טמא... (ד' ע"ג)

אימא סיפא אס מטבילין כלי טמא לטמא כלי טמא כלי טמא... (ד' ע"ג)

נערה המאורסה... (ד' ע"ג)

נדרים שזאו לכלל איסור לא דיניין ק"ו שפר אמתן... (ד' ע"ג)

נדרים שזאו לכלל איסור לא דיניין ק"ו שפר אמתן... (ד' ע"ג)

איסורו עדיין ממה שכבר חל מקוה יוכיח שמטמא את הטמאים... (ד' ע"ג)

אימא סיפא אמרו לו ר"א אם מטבילין כלי טמא לטמא... (ד' ע"ג)

נדרים שזאו לכלל איסור לא דיניין ק"ו שפר אמתן... (ד' ע"ג)

נדרים שזאו לכלל איסור לא דיניין ק"ו שפר אמתן... (ד' ע"ג)

א א מיי פ"ב מהלכות... (ד' ע"ג)

הוספות

אימא סיפא אס מטבילין כלי טמא לטמא... (ד' ע"ג)

נדרים שזאו לכלל איסור לא דיניין ק"ו שפר אמתן... (ד' ע"ג)

נדרים שזאו לכלל איסור לא דיניין ק"ו שפר אמתן... (ד' ע"ג)

נדרים שזאו לכלל איסור לא דיניין ק"ו שפר אמתן... (ד' ע"ג)

נדרים שזאו לכלל איסור לא דיניין ק"ו שפר אמתן... (ד' ע"ג)

גד א מיי פייז מהל' מרס ה' טו סגג לארן רעג טושיע י'ד סיון רל סמי כא: גה ב מיי סס ה' טו טושיע סס:

תוספות

ובתרין נעמ' דרבי ק"ו ושאלו הכא דלית לכו לרענן דא' קרא אישה יקיימו וכו' כדתנן (הסג נדרים) בתנאי ונעל (ע"ה) טעמ' דרענן דהכא והאי דקאמרי מקוה יוכיח פלפולא בעלמא. ויש לתמוה נכך ק"ו מוכחה ככר. נימא הפרת נדרי' ויכחו דהא דמי שפיר אהדי דקא ממני לה תלמודא (ע"ס: [בתנאי] הפרת נדרי' / שאמרי מורה [במדרש] ל' כיוס שמוע אישה ינאל אמת: דהק"ה. שפיר נכך ארן: ויהחבירי. שפיר זמן קרי: שפיר יישי' שבת ויום שבת עד שתחשך. שכל זה מיום שמוע נדרי: עם חשבה. סמוך למוציא שבת: שפיר ישרא תחשך. ימור להפר עד שלא תחשך: שאם לא השר החשבה. והניע מ"ש אינו מפר: גבי' א' קרא מיום א' יום. פי' מיום זה ליום אחר דהיינו מעת אל עת: שדי גירי ובריק. כלומ' משלה חילי וזוקק אס מתחטט ומתיר. דסבר פותחי' חביתה וא"ל' להתייטט ולקטש פתח: יריב וקאים. כל' יושב ועומד ואינו מתייטט בדבר למצוא חרטה מיושב. דסבר פותחי' חביתה ולא בני' יושב כמו נדרין:

ומהדרין אין בעלמא דרשינן ק"ו אלא דשאני הכא. דלמא קרא ואפקיה. ומקשו הכא א"כ דאי לאו קרא מודו רענן לר"א בק"ו דידיה מאי מהדרי ליה מקוה יוכיח דהא אינהו גופייהו מודו ליה אללא דקרא קדרשי ואיכא למימר דהכי אמרי ליה לא תדמוק נפקך למדמי דרשא דילן משום קל וחומר דידך דמקוה יוכיח דאיכא למידן קל וחומר ואחא קרא ואפקיה דמקוה שאינו מניל מדרשא נפקא לן(י) מדכתיב ויגוע כנעלתם יומנא הלל אומר אפילו הן בתוך המים וחדס שמניל על טהרה בצועה מקרא נמי נפיק אלמא אחי קרא לאפקוי ק"ו ודי האי גוונא בהפרת נדרים נמי לא מפלוג אדרשא דילן לקיימי ק"ו (דילן) [דילן] דכי היכי דהתם את גופך מודית דלמא קרא ואפקיה הכא נמי אתא קרא ואפקיה. ונהי דעד השתא הוה סגרינן למימר דרענן פרכי ליה דליכא למידן נכי קרא גוונא קולא וחומר' כלל במסקנא דסוגין מסקי' דהכי קאמרי ליה מקוה יוכיח דלמי קרא ומפיק ק"ו כי האי גוונא: בתנאי הפרת נדרים כל יום. יום השמיעה: להקל ולהחמיר. לאו דוקא להקל ולהחמיר דהא לא שייכא קולא וחומר' הכא אללא הי"ק פעמים שזמנו מרובה פעמים שזמנו מועט לאפקוי מעת לעת דלעולם ומנו שזה: נדרה בלילי שבת. הי"ה בחול והאי דנקט שבת מילתא אגב אורחיה קמ"ל דמפירין נדרים בשבת וגמ"ס שאינו לזורי השבת וכדדייקין בעמרא: נדרה בלילי שבת. כניסמא

מפיר בלילי שבת וביום השבת עד שתחשך והיינו להקל: נדרה עם חשכה. שגדרה בשבת סמוך לחשכה מפר עד שלא תחשך והיינו להחמיר. ובדין הוא דליחמי אינו מפר אללא (ל)לכשתחשך כיון דלהחמיר קמני אללא להכי תנא האי ליטנא משום דשייך ביה טפי מאי דמסיים מלמיה שאם קודם חשכה לא הפר אינו יכול להפר דאשמועינן כהאי ליטנא דמפירין נדרים בשבת אפילו שלא לזורי השבת לפי שזמנה עובר שאם קודם חשכה לא הפר שוב אינו יכול להפר: גמ' אמר קרא ביום שמוע. דמשמע מעת לעת שיעור שיש בין תחילת יום אחד לתחילת יום אחר דהיינו עשרים וארבעה שעות: הוה אמינא ביממא אין בלילה לא. דדימלא יום הכי משמע יום. דמשמע מסוף יום שלפני שמיעה עד סוף יום של שמיעה דהיינו נדרה בתחילת הלילה שפיר הלילה והיום עד סופו: מן חד בשבא לחד בשבא. דהכי משמע קרא מיום שמיעה עד יום כיולא זו: כתיב ביום שמוע. דאינו מפר אללא יום שמיעה וכיון שכן על כרחי' כי כתיב מיום אל יום אינו אללא ליתן שיעור ארבעה ועשרים שעות: חביבי. ר' חייא שהיה דודו של רב. וק"ל הכי דהפרת נדרים כל היום ותו לא וכסתם ממני': חייא בר רב שדי גירא ובדיק. אגב גרר' דרב מיימי הכא הא דחייא בר רב שדי גירא ובדיק בעוד שהיה מתעסק לירות חלים היה בודק אדם הבא לפניו להתיר נדרו שואלו אם מתחרט ומתירו דקסבר פותחי' חביתה ומשום הכי לא היה לר'ך עיון למוציא פתח: ישיב וקאים. שלא היה מדקדק בדבר אללא עומד ויושב כמו שהיה מודמן לו: תנן

לענין הקמה דאפי' שתיק מעולת אס שתק כל היום קיים נמי מעול כלל לשון א' נמי להכי בעינן דוקא מופר לבי כדי ליתן חילוק בין הפרת הנעל להפרת חסד דהפרת חסד בעל מנאן ולהשאיר בעל מנאן את גבתי הפר והכי גרסינן בירושלמי דפרקין ר' אבהו אומר בשם ר' יוחנן בעל שאומר אין כאן נדר אין כאן שנועה לא אחר כלום חוקן שאמר מופר לך בעל לך לא אחר כלום אללא זה הכללמה וזה הכללמה בעל אומר מופר לך בעל לך חוקן אומר אין כאן נדר אין כאן שנועה: לא יאמר אדם לאשתי בשבת בופר ייבי בופר ייבי בודך שאמר זה בחו"ל. שרין לטות מפני כבוד השבת אללא אומר לה עלי ואכלני עלי וישני ובגמרא מפרש: גבי' דברבי' מיום א' יום. פי' מיום זה ליום אחר דהיינו מעת לעת: דאי בתרי' מיום א' יום. דהוה לילה ככלל הוה אמינא מחד בשבא לחד בשבא דמשמע מיום זה ליום אחר שזמנו מה: אין הלכה באותרי הווג. משום דרביס וינהו אלתרין למיפקא דלא כוומייהו או משום דקרא כוומייהו דיקא דכתיב מיום אל יום. ויש ספרים גורסין הלכה כאותרי הווג. משום דרביסין והלכתא הפרת נדרים מעת לעת ומתרי' סבר למיעבד כי הני תנאי תנא דממני' ותנא קמא דברייתא דלמרי כל היום א"ל רב הכי אמר חביבי הלכה כאותרי הווג ורש"י אי גרסי' אין הלכה כאותרי הווג מניין למימר דפתחא דהש"ס פליג אדריב"ל וכלל הפסדים גרסי' הכא חייא בר רב [יש לפרש] כשהיתה אשתו נודרת לא היה מתיר מד אללא היה שותק ולקטרה כאלו היה רוצה לקיים נדרה והיה חוקן כן כותב לכוין בליל שמיור לה למחרתו קודם שיגיע לאותרי מקום: רבה בר רב הונא הוה קאי. לידע מדת גלו לכוין זו למחרת אללא לפסדים דגרסי' אין הלכה כאותרי הווג אין מקומו כאן אללא לקמן בשמעמין:

אין בעלמא דרשי קל וחומר. כי האי גוונא דלאשכחן לגבי נערה ורעיס טמאים: ושאי הכא. להכי לא דרשי נדרים קל וחומר דלמא קרא וכו' הלכך לא מני מפר אללא לאחר שגדרה שבת לכלל הקס: בתנאי' נדרה בלילי שבת. יכול להפר לה כל אותו ליל שבת ויום שבת. והוא הדין נמי כי נדרה בשב' ש שפיר כל אותו היום כתיב בשבת אללא הא דנקיט לילי שבת משום דאשמועי' כמה שאמרו הפרת נדרים כל היום כלילי שבת ויומו שהלילה הולך אחר היום דכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד(י) אללא לא ליום ולילה שאם נדרה ביום ולא הפר לה שוב אינו יכול להפר לה משמשךן שאין הפרת נדרים אללא אותו יום שגדרה ומשחשכה כבר נכנס יום אחר: גמ' מיום אל יום. משמע מאותה שעה ביום זה עד יום המחרת כמותה שעה: ביממא אין. דיוס שמעו משמע יממא אללא לילה להכי כתיב מיום אל יום דמשמע יום שלם: הא כתיב ביום שמוע. דמשמע אותו היום בלבד ולא למחר: דאי מיום אל יום הוה משמע מחד בשבא לחד בשבא. דהכי משמע מיום אל יום שכמוהו דהיינו שבת שלם להכי כתיב ביום שמוע ביום אחד שלם מעל"ע: אין הלכה כאותרי הווג. רבי יוסף ור"א דלמרי מעת לעת: חייא בר רב הוה שדי גירא ובדיק. שלא היה מעיין כל כך בנדר אללא כמו שהיה עוסק במלאכתו שהיה יורה החן ממוך כך בדיק ליה לנדר: תנן

ישיב וקאים. שלא היה יושב במקום אחד אללא עומד ויושב ובדיק ליה: תנן

לענין הקמה דאפי' שתיק מעולת אס שתק כל היום קיים נמי מעול כלל לשון א' נמי להכי בעינן דוקא מופר לבי כדי ליתן חילוק בין הפרת הנעל להפרת חסד דהפרת חסד בעל מנאן ולהשאיר בעל מנאן את גבתי הפר והכי גרסינן בירושלמי דפרקין ר' אבהו אומר בשם ר' יוחנן בעל שאומר אין כאן נדר אין כאן שנועה לא אחר כלום חוקן שאמר מופר לך בעל לך לא אחר כלום אללא זה הכללמה וזה הכללמה בעל אומר מופר לך בעל לך חוקן אומר אין כאן נדר אין כאן שנועה: לא יאמר אדם לאשתי בשבת בופר ייבי בופר ייבי בודך שאמר זה בחו"ל. שרין לטות מפני כבוד השבת אללא אומר לה עלי ואכלני עלי וישני ובגמרא מפרש: גבי' דברבי' מיום א' יום. פי' מיום זה ליום אחר דהיינו מעת לעת: דאי בתרי' מיום א' יום. דהוה לילה ככלל הוה אמינא מחד בשבא לחד בשבא דמשמע מיום זה ליום אחר שזמנו מה: אין הלכה באותרי הווג. משום דרביסין והלכתא הפרת נדרים מעת לעת ומתרי' סבר למיעבד כי הני תנאי תנא דממני' ותנא קמא דברייתא דלמרי כל היום א"ל רב הכי אמר חביבי הלכה כאותרי הווג ורש"י אי גרסי' אין הלכה כאותרי הווג מניין למימר דפתחא דהש"ס פליג אדריב"ל וכלל הפסדים גרסי' הכא חייא בר רב [יש לפרש] כשהיתה אשתו נודרת לא היה מתיר מד אללא היה שותק ולקטרה כאלו היה רוצה לקיים נדרה והיה חוקן כן כותב לכוין בליל שמיור לה למחרתו קודם שיגיע לאותרי מקום: רבה בר רב הונא הוה קאי. לידע מדת גלו לכוין זו למחרת אללא לפסדים דגרסי' אין הלכה כאותרי הווג אין מקומו כאן אללא לקמן בשמעמין:

(א) [לעיל ע"ה]. (ב) שבת קמ"ה. (ג) לקמן ע"ה. (ד) [לקמן ע"ה]. שבת קמ"ה. (ה) [ומפתח ע"ה] ויבשאלמות סימן קלו אחא הפרת נדרים כל היום דרבי רבי ר"י בר יונה ור"א (ב) [לשבת] (א) [אספרא שמי' פ"טו]. (ב) [א"ל עד שמתחך].

תורה אור השלם
1. כל נדר וכל שבועת אסר לעבת נפש אשפה יקיניו ואישה יפרנה: כמדובר ל' ד' ו'אם יתירש יתירש לה אישה מיום אל יום והקים את כל נדריה או את כל אסריה אשר עליה הקים אתם כי יתירש לה ביום שמוע: במדבר ל' טו

מוסף רש"י
לא בא לבלל הפר. דאינו יכול להפר (לעיל ע"ה). הפרת נדרים כל היום. עד שמתחך וכו' לא, ואפילו שמוע סמוך לחשכה (ושבת קמ"ה).

פירוש הרא"ש
בתנאי הפרת נדרים. שאמרי מורה וכו' ביום שמוע אישה ינאל אמת: כ' היום. עד שמתחך: ויש בדבר דאק"ה ויהחבירי. כלומר פעמים מפר זמן קרי ופעמים זמן מרובה ולא שיש בדבר להקל טפי ממ"ד מעת לעת: נדרה ביישי' שבת ב'. האי דנקט בלילי שבת כלילי שבת ויומו דכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד: הכי גרסי' בוקר יום אחד: הכי גרסי' [לקמן ע"ה]: כמתניחא האומר לאשה כל נדרים שמועו אי אפשי בהם אין כאן נדר לא אחר כלום יפה עשית אין כמותיך אס לא נדרת מתיבך אני דבריו קיימן. דלענין הפרה אין מעיל אללא ליטנא דקרא עד שאמר מופר לבי אללא

